

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania Z.B.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 kwietnia 2025 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt III AUa 2275/21,

umarza postępowanie kasacyjne.

DS

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 14 marca 2023 r. (sygn. III AUa 2275/21) oddalił apelację Z.B. od wyroku z 8 listopada 2021 r. (sygn. VIII U 1483/21) Sądu Okręgowego we Wrocławiu, w sprawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie. Odwołujący wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, a następnie pismem z 2 kwietnia 2025 r., cofnął swoją skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zd. pierwsze k.p.c., zgodnie z którym w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Pomimo tego, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, cofnięcie środków odwoławczych podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (ubezpieczonego), to cofnięcie nadzwyczajnych środków zaskarżenia nie podlega takiej ocenie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 października 2021 r., I USK 486/21, LEX nr 3520343 i z 22 marca 2022 r., I PSK 11/22, LEX nr 3405597).

Uwzględniając treść pisma skarżącego, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. - orzekł jak w sentencji.

[SOP]

DS